

Arrest

nr. 222 082 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 12 december 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/~~Mevrouw~~, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: P.

voornaam: N.

geboortedatum: [...]1961

geboorteplaats: S. L.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Zuid op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

[x] 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[x] 8 ° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Uit het PV BR.61 .L3.060697/2018 van de politie zone Zuid blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone Zuid en verklaart dat niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen te hebben die de terugkeer zou belemmeren.

Uit het administratief rapport blijkt dat hij lijdt aan TBC en zijn laatste behandeling dateert van 2017 tot juni 2018 Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

□ artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, §2,

□ artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone Zuid en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone Zuid en verklaart dat hij lijdt aan TBC en de laatste behandeling dateert van 2017 tot juni 2018. Verder brengt betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.”

Op 12 december 2018 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op voor twee jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer/~~Mevrouw~~, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : P.

voornaam : N.

geboortedatum : [...]1961

geboorteplaats : S. L.

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Zuid op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone Zuid en verklaart dat niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen te hebben die de terugkeer zou belemmeren.

Uit het administratief rapport blijkt dat hij lijdt aan TBC en zijn laatste behandeling dateert van 2017 tot juni 2018

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt verweerder het belang in vraag van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, nu verzoeker naar Albanië werd gerepatriëerd. Nu het bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd, is het volgens verweerder niet meer in het rechtsverkeer aanwezig en heeft verzoeker geen belang meer bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing.

Ter zitting volhardt verzoeker in zijn belang aangezien aan hem op dezelfde dag ook een inreisverbod werd opgelegd. Hij stipt aan dat als het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, dit als gevolg heeft dat ook het inreisverbod komt te vervallen.

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

In de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 12 december 2018, wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 12/12/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Verzoeker heeft dan ook een punt waar hij stelt dat mocht de Raad overgaan tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dit tot gevolg zou hebben dat ook het inreisverbod komt te vervallen. Bijgevolg is het voordeel dat verzoeker kan hebben van een vernietiging van de eerste bestreden beslissing duidelijk.

Het belang bij het aanvechten van de eerste beslissing wordt aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het recht op een rechtvaardige administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het adagium audi alteram partem, van het hoorrecht (naar nationaal en Europees recht), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel. Hij acht eveneens het vermoeden van onschuld geschonden.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“ Normes visées au moyen

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 impose la prise en compte « de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la prise d'une interdiction d'entrée et de la définition de sa durée :

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 prévoit que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 prévoit :

§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]², ou;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;

5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4°, de l'article 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 10 ou;

6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.

Les droits de la défense, et le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposent à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », l'étranger à/de faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre :

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs) imposent à l'administration d'exposer les motifs de droit et de fait sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, no. 14.098, du 29 avril 1970).

La présomption d'innocence, notamment garantie par l'article 48 de la Charte, interdit que la culpabilité d'une personne soit tenue pour établie à défaut d'une décision de Justice l'établissement dûment.

• Branches du moyen

Première branche

Le droit fondamental de la partie requérante à une procédure administrative équitable, ses droits de la défense, les principes généraux de droit administratif de bonne administration, le principe audi alteram partem, le droit d'être entendu et le devoir de minutie et de prudence, pris seuls et conjointement à l'article 74/11 (au regard de l'interdiction d'entrée) et pris seuls et conjointement à l'article 74/13 (au regard de l'interdiction d'entrée et de l'ordre de quitter le territoire), ont été méconnus par la partie

défenderesse car la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel.

Non seulement la partie requérante n'a pas été invitée à faire valoir ses arguments à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire sans délai ni à l'encontre d'une interdiction d'entrée de deux ans, mais, en outre, les garanties visant précisément à assurer que le droit d'être entendu soit exercé de manière « utile et effective » n'ont pas été assurées (point a. ci-dessous).

Or, si ses droits avaient été respectés, la partie requérante aurait fait valoir des éléments qui auraient influé sur le processus décisionnel, et les décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse auraient été différentes (point b. ci-dessous).

a. Quant à l'absence d'invitation à être entendu et le fait que la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments

- A aucun moment, la question n'a été posée à la partie requérante — de manière claire et compréhensible - de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire et à l'encontre d'une interdiction d'entrée ;
- A aucun moment, la question n'a été posée à la partie requérante - de manière claire et compréhensible - de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'une privation de délai pour quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans ;
- La partie requérante s'est vu poser des questions, sans information claire quant aux suites qui pouvaient être réservées à ses réponses et au cadre légal applicable ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse à son encontre ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée de ses droits dans le cadre du processus décisionnel, notamment le droit de consulter un avocat, la manière de faire valoir ses arguments, la possibilité de ne pas répondre aux questions, la manière de faire parvenir des documents à la partie défenderesse (soulignons qu'il se trouvait en détention, et donc dans l'impossibilité matérielle de réunir et envoyer lui-même les documents) ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des informations et documents qu'elle pouvait faire parvenir à la partie défenderesse et qui seraient de nature à influencer sur les décisions ;
- La partie requérante n'a pas, et n'a pas pu, être assistée d'un conseil dans le cadre du processus décisionnel ;
- La partie requérante n'a pas eu accès à son dossier administratif préalablement à sa prise des décisions ;
- La partie requérante n'a pas été informée des dispositions légales qui pouvaient lui être appliquées ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des enjeux sous-jacents les questions qui lui ont été posées ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des éléments qui lui étaient reprochés et qui pouvaient fonder les décisions et influencer sur l'appréciation de la partie défenderesse dans le cadre du processus décisionnel ;
- La partie requérante n'a pas bénéficié d'un délai suffisant pour faire valoir ses observations ;

Or, une série de garanties entourent le droit pour le requérant de faire valoir son point de vue « de manière utile et effective » et l'obligation corrélative de la partie défenderesse de rassembler l'ensemble des éléments pertinents pour décider, a fortiori en matière d'interdiction d'entrée où le législateur a rappelé explicitement l'obligation de tenir compte de « toutes les circonstances de l'espèce » (art. 74/11).

Afin d'être entendu, et de pouvoir se défendre, de manière utile et effective, la partie requérante aurait dû être invitée à faire valoir ses arguments, et l'exercice de son droit d'être entendu aurait dû être assorti de certaines garanties, telles celles listées à la présente branche du moyen et qui ont précisément fait défaut en l'espèce.

P. GOFFAUX définit les contours du droit d'être entendu comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE

19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

«Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier» (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Le Conseil d'Etat a également rappelé que ces droits et garanties prévalent préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n 233.257 du 15 décembre 2015).

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie défenderesse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective (voy. notamment CE n° 230.293 du 24 février 2015) :

« Considérant que, selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlid#, C-249/10, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59);

Considérant que l'article 42quater, § 1er, in fine 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; »

Ces principes sont parfaitement transposables en l'espèce dès lors qu'à l'instar de l'article 42quater, les articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 imposent à la partie défenderesse de « tenir compte » et de « mettre en balance » certains éléments, et donc d'inviter l'étranger à faire valoir ses arguments quant à ce.

Votre Conseil a souligné que ces garanties assortissent le droit d'être entendu afin de le rendre effectif, dans deux arrêts récents, se référant à la doctrine de l'OPDEBEEK : CCE n°200.486 du 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 du 08.01.2018.

Force est de constater que la partie défenderesse n'a pas assuré une mise en œuvre utile et effective du droit d'être entendu du requérant, en méconnaissant les garanties essentielles précitées.

b. Éléments que la partie requérante aurait fait valoir si ses droits et les garanties précitées avaient été respectées

Si ses droits et les garanties précitées avaient été respectés, la partie requérante aurait notamment fait valoir les éléments suivants, dont il incombait à la partie défenderesse de tenir compte, et qui auraient influé sur le processus décisionnel et modifié les décisions qu'elle se proposait de prendre :

- *Le fait qu'il ne se trouvait en Belgique que depuis quelques mois lorsqu'il a été appréhendé, et non depuis 2017 comme affirmé en termes de décision (pièce 3); ce point de la motivation des décisions est particulièrement important puisqu'il est plusieurs fois pris argument de la longueur de son séjour en Belgique et de l'absence de démarche pour régulariser son séjour dans ce délai, manifestement mal évalué ;*
- *Le fait qu'il doit encore bénéficier d'un suivi médical en Belgique, notamment en 2019, et l'importance que ce suivi continue à être effectué par le personnel médical qui le suit depuis plusieurs années (pièce 2);*
- *Le fait qu'il conteste avoir travaillé sans autorisations ;*
- *Le fait qu'il se rend souvent en Europe, notamment en Italie et en Belgique, pour des motifs sociaux et familiaux ; Notez que s'il ne s'agit pas d'éléments empêchant son retour en Albanie, il s'agit néanmoins d'éléments militant fortement à l'encontre d'une interdiction d'entrée, ce dont il n'a pas été tenu compte ;*
- *Le fait qu'il ne présente aucun risque de fuite, car il est hébergé chez des connaissances lorsqu'il est en Belgique, et pouvait tout à fait donner son adresse de résidence et des garanties qu'il ne fuira pas ;*
- *Le fait qu'il accepte d'être rapatrié, preuve qu'il n'entend nullement se soustraire à ses obligations et aux décisions prises par la partie défenderesse ;*
- *Le fait que les faits mis à sa charge par la partie défenderesse, tel le « travail au noir », ne sont pas légalement établis à suffisance sur la base du PV auquel elle se réfère, et un tel document ne suffit nullement à fonder un prétendu danger pour l'ordre public (un délai d'exécution volontaire aurait donc pu être accordé, aucune interdiction d'entrée n'aurait été prise, ou sa durée aurait été moindre) ; Dans son arrêt Z Zh du 11.06.2015, la CJUE soulignait que l'article 7 de la directive 2008/115, avec lequel la législation nationale doit être en conformité, « s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte. » ; Le fait qu'il aurait souhaité vérifier la teneur de son dossier administratif préalablement à la formulation de ses observations, afin que celles-ci soient les plus pertinentes possibles et qu'il puisse étayer son dossier relativement à sa vie familiale, son parcours, et ses attaches ;*
- *Le fait qu'il souhaitait être assisté d'un conseil, afin que ses explications et documents soient présentés de la manière la plus adéquate possible et puissent influencer sur le processus décisionnel ;*
- *Le fait qu'il souhaitait que des questions claires lui soient adressées et qu'il soit informé des tenants et aboutissants de la procédure administrative dont il faisait l'objet, et des décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse : il aurait ainsi pu détailler sa situation, présenter les documents utiles (dont ceux en annexe), et ne pas se voir sommer de quitter le territoire immédiatement, et en être interdit pour une durée particulièrement longue, de deux ans ;*

Force est de constater qu'« il ne peut être exclu que lesdits éléments, dans les circonstances de l'espèce, ne soient pas de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision. » (CCE n°187 501 du 24.05.2017).

Au vu de l'ensemble de ces éléments, il convient de constater que les normes en cause ont été méconnues et que les décisions entreprises doivent être suspendues puis annulées.

Deuxième branche

La partie défenderesse n'a pas cherché à réunir tous les éléments utiles, pour statuer en toute connaissance de cause et fonder ses décisions sur une évaluation de tous les éléments pertinents, et particulièrement les éléments listés dans la première branche, point b (tenus pour reproduits ici), ce qui constitue un défaut de minutie, lequel rejaillit sur une motivation inadéquate, puisqu'elle ne témoigne nullement d'une prise en compte suffisante des éléments concrets du cas d'espèce, comme l'imposent pourtant les articles 74/11 (pour l'interdiction d'entrée) et 74/13 et 74/14 (pour l'interdiction d'entrée et l'ordre de quitter le territoire sans délai).

C'est particulièrement le cas quant à la situation sociale et familiale du requérant, du suivi médical en Belgique, du fait qu'il n'est pas sur le territoire depuis 2017, qu'il n'entend nullement « fuir »,...

Quant à l'article 74/11 particulièrement, et l'obligation de tenir compte de toutes les circonstances propres à l'espèce dans le cadre de la prise d'une interdiction d'entrée et la détermination de sa durée, le législateur belge n'a pas manqué de rappeler lors des travaux parlementaires : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

L'article 11 de la Directive Retour (2008/115) que cette disposition entend transposer prévoit cela : « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » ; Le considérant 6 expose : « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les États membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive. » Le considérant 14 concerne expressément les interdictions d'entrée et qu'il souligne : « La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

La durée de l'interdiction d'entrée (CCE nr 108.577 du 26 août 2013, nr 106.581 du 10 juillet 2013 (« Dans ce cadre, la partie requérante fait valoir qu'en vertu de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, le législateur a prévu que la durée de l'interdiction d'entrée devait être fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, en ce compris les éléments de vie privée et familiale. En l'espèce, la décision applique d'office l'interdiction maximale, mais ne contient aucune motivation particulière quant au choix de la sanction ; elle opte pour la plus sévère, sans préciser la raison qui a guidé son choix, pas plus que le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée. » (pt 5.2.1.)); nr 105 587 du 21 juin 2013 (« Le Conseil constate, dans le cadre d'un examen prima fade, que la partie défenderesse était informée de certains aspects de la situation personnelle de la partie requérante par les différentes procédures qu'elle a initiées en Belgique à partir du mois décembre 2009 et notamment via la demande de séjour introduite sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. Or, force est en effet de constater que si la motivation de la décision attaquée quant à l'interdiction d'entrée reprend certains éléments de procédure à l'appui de sa décision, elle n'apparaît pas suffisante et adéquate quant aux raisons qui l'ont amenée à considérer que ces éléments justifiaient une interdiction d'entrée de 3 ans. En effet, la motivation sur l'interdiction d'entrée se limite à exposer que : « L'intéressé n'a pas donné suite dans les délais impartis à une décision d'éloignement prise antérieurement (ordre de quitter le territoire notifié le 24/04/2013) » et ce sans avoir égard aux éléments de vie privée et autres circonstances propres au requérant. » (pt. 3.2.3.2.2.)), et le délai (ou de l'absence de délai) pour quitter le territoire (CCE 187 290 du 22.05.2017), doivent être dûment motivées. Conformément à ces jurisprudences, il s'agit de composantes décisionnelles, qui, si elles sont entachées d'un défaut de motivation, entraînent l'annulation de l'ensemble de la décision.

Ce n'est pas le cas en l'espèce, a fortiori au vu du fait que c'est la durée conséquente."

In het eerste onderdeel van zijn enig middel richt verzoeker zich zowel tegen de eerste als tegen de tweede bestreden beslissing. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting, voert verzoeker aan dat zijn recht op een eerlijke procedure, zijn rechten van verdediging, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het adagium audi alteram partem, het hoorrecht, de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden. Hij is van die mening omdat hij niet de gelegenheid heeft gehad om op nuttige en effectieve wijze zijn argumenten te kunnen laten gelden in het beslissingsproces. Indien deze rechten zouden gerespecteerd geweest zijn, dan had hij elementen kunnen voorleggen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Onder punt a. vermeldt verzoeker verschillende redenen waarom hij niet op nuttige en effectieve wijze zijn argumenten heeft kunnen aanvoeren, zowel wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, als het inreisverbod als het ontbreken van de vrijwillige termijn voor vertrek. Het hoorrecht werd niet omgeven door de specifieke procedurele vereisten, zoals opgesomd onder a. Met verwijzing naar rechtsleer stelt verzoeker dat het doel van het gehoor voldoende duidelijk had moeten zijn, hij de mogelijkheid had moeten hebben het gehele dossier in te kijken en hij door een advocaat had moeten bijgestaan worden. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, stelt verzoeker dat hij op nuttige en effectieve wijze zijn argumenten had moeten kunnen laten gelden en dit ten aanzien van elke beslissing afzonderlijk. Vervolgens verschaft verzoeker een lijst van elementen onder b. die hij zou aangehaald hebben, indien men hem op nuttige wijze zou gehoord hebben. Daarin stelt hij dat hij niet sedert 2017

onafgebroken in België is, maar pas sedert enkele maanden; dat hij zou wijzen op noodzakelijke medische opvolging; dat hij zou betwisten aan zwart werk te doen; dat hij regelmatig naar Europa moet komen om sociale en familiale motieven; dat er geen sprake is van risico op onderduiken omdat hij bij kennissen verblijft als hij in België is; dat hij geaccepteerd heeft vrijwillig naar Albanië terug te keren zodat hij kennelijk zich niet aan zijn verplichtingen wil onttrekken; dat de feiten van zwart werk niet afdoende onderbouwd zijn zodat een vrijwillige vertrektermijn gepast was geweest en bijgevolg geen inreisverbod had kunnen gegeven worden; dat hij zijn administratief dossier had willen kunnen inkijken en had willen aanvullen om zijn familieleden, reisweg en banden verder te kunnen toelichten; dat hij zich door een raadsman had willen laten bijstaan, ... Verzoeker meent dat deze elementen een invloed hadden kunnen hebben op de draagwijdte van de bestreden beslissingen.

In het tweede onderdeel van het enig middel meent verzoeker dat de gemachtigde niet heeft getracht om alle nuttige elementen samen te brengen om met kennis van zaken zijn beslissingen te kunnen stoeien op een evaluatie van alle pertinente elementen. Hij verwijst wederom naar de elementen die hij heeft opgelijst onder punt b. Dit maakt volgens verzoeker ook een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit heeft geleid tot een inadequate motivering nu niet alle concrete elementen eigen aan de zaak op voldoende wijze zijn meegenomen. Dit wordt nochtans opgelegd door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wat betreft het inreisverbod, artikel 74/13 en artikel 74/14 voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Concreet verwijst verzoeker naar zijn sociale en familiale situatie, de medische opvolging in België, het feit dat hij niet in België is sedert 2017 en dat hij niet beoogt onder te duiken. Wat betreft artikel 74/11 verwijst verzoeker naar de voorbereidende werken, die eveneens ingaan op "het rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval", en naar het feit dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en de overwegingen 6 en 14 van die richtlijn. Zowel de duur van het inreisverbod als de termijn of afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek moeten adequaat gemotiveerd zijn. Indien deze componenten zijn behept met een onwettigheid, leidt dit tot de vernietiging van het gehele inreisverbod, respectievelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad behandelt beide onderdelen samen omwille van hun verknochtheid.

De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting van verzoeker onder het punt "normes visées au moyen". Het zwaartepunt van verzoekers betoog ligt duidelijk bij de aangevoerde schending van het hoorrecht.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij aanvoert dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals overigens neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Dat recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Ook wat betreft het inreisverbod, voert verzoeker terecht aan dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en wat betreft de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen, dat naar Belgisch recht is geregeld in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, vormt dit een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kaderen ook deze beslissingen binnen de uitvoering van het Unierecht.

Deze bestreden beslissingen moeten eveneens worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

In dit verband dient wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, C249/13), waarnaar verzoeker ook verwijst, legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Mutatis mutandis kan hetzelfde gezegd worden over artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wat betreft de vrijwillige vertrektermijn en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wat betreft het inreisverbod.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissingen of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker twee maal werd gehoord voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen. De eerste maal op 11 december 2018 wanneer verzoeker door de politie werd aangehouden op het ogenblik dat hij aan het werk was in een café dat werd gerenoveerd, waar verzoeker de ramen aan het schilderen was. Op de vragen met betrekking tot de legaliteit van zijn verblijf, zijn familie, zijn gezondheidssituatie en elementen die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer op zeer korte termijn antwoordde verzoeker dat hij in België voor de eerste maal is gearriveerd in 2017 en hij op dat ogenblik ziek is geworden. Dat men in het ziekenhuis TBC heeft ontdekt. Dat hij sedertdien naar België kwam voor zijn behandeling voor TBC. Hij verklaarde dat zijn laatste behandeling dateerde van 2017 tot juni 2018 en dat die behandeling plaatsvindt in het Sint-Pietersziekenhuis van Brussel. Daarnaast werkt verzoeker een beetje om wat geld te hebben. Hij verblijft bij vrienden van wie hij de adressen niet kent.

Vervolgens heeft men verzoeker nog een tweede maal willen horen op 12 december 2018 voor het nemen van de bestreden beslissingen, zoals blijkt uit het “formulaire confirmant l’audition d’un étranger” dat door verzoeker werd ondertekend. Men wenste verzoeker vragen te stellen over het tijdstip waarop verzoeker in België is gekomen, waarom hij hier is, om welke redenen hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, of hij reeds een beschermingsverzoek in België of elders in de EU heeft ingediend, of zijn vingerafdrukken reeds werden afgenomen, of hij aan een ziekte lijdt die hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland en of hij een partner of kinderen heeft in België. Er blijkt echter dat verzoeker weigerde mee te werken. De politieagent vermeldt uitdrukkelijk op dit formulier “*L’intéressé refuse de répondre à mes questions*”.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker een eerste maal kort is gehoord bij de administratieve aanhouding en vervolgens bij een poging tot een verdergaand tweede gehoor heeft geweigerd mee te werken.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde wel degelijk het initiatief heeft genomen om verzoeker te horen aangaande pertinente elementen die van invloed kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissingen en op de modaliteiten ervan zoals de termijn voor vrijwillig vertrek of de duur van het inreisverbod. Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 230.293 van de Raad van State van 24 februari 2015, heeft de gemachtigde in casu dus voldaan aan zijn verplichting verzoeker uit te nodigen gehoord te worden. De vragen waarop verzoeker weigerde te antwoorden hadden heel duidelijk betrekking op een terugkeer naar het herkomstland en ook op de legaliteit van het verblijf zelf, op familie

of verzoekers gezondheid. Deze laatste elementen zijn eveneens pertinent in het licht van de duur voor het al dan niet toestaan voor een vrijwillige vertrektermijn en voor het opleggen van een inreisverbod en de duur ervan.

Verzoeker verwijst in zijn betoog terecht naar het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie maar gaat eraan voorbij dat het Hof evenwel ook de beperkingen van het hoorrecht heeft toegelicht in dit arrest. Zo moet de betrokkene voldoen aan de medewerkingsplicht of zorgvuldigheidsplicht en de nationale autoriteiten alle relevante informatie verstrekken die tegen een terugkeerbesluit kunnen pleiten. Het kwam verzoeker toe zich coöperatief op te stellen.

De Raad leest immers in § 50 *“De betrokkene dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief op te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd.”* Mutatis mutandis geldt de vereiste van het coöperatief opstellen evenzeer voor het opleggen van een inreisverbod en het ontnemen van een termijn voor vrijwillig vertrek. De Raad is van oordeel dat uit het tweede gehoorverslag manifest blijkt dat verzoeker zich bij het gedetailleerd verhoor niet coöperatief heeft opgesteld. De Raad volgt dan ook niet waar verzoeker in theorie stelt dat hij de mogelijkheid zou hebben niet te antwoorden op vragen. Althans, uiteraard heeft hij die mogelijkheid, maar dit kan hem wel ten kwade worden geduid in het licht van de aangevoerde schending van het hoorrecht wegens een gebrek aan medewerking.

Verder meent het Hof in dit arrest dat indien de derdelander redelijkerwijs kan vermoeden dat hij een terugkeerbesluit kan krijgen, het hoorrecht niet impliceert dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan dit verplicht gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde verzoeker bijvoorbeeld had moeten informeren over de specifieke wettelijke bepalingen op grond waarvan hij de bestreden beslissingen wou nemen.

De Raad leest immers in het voormeld arrest:

“55 Daaruit volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

56 Evenwel moet er op worden gewezen, zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat er een uitzondering moet worden aanvaard ingeval een derdelander redelijkerwijs niet kan vermoeden welke gegevens tegen hem kunnen worden aangevoerd of ingeval hij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuringen te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.”

De Raad is van oordeel dat duidelijk uit de vragen blijkt die verzoeker weigerde te beantwoorden welk soort van beslissingen de gemachtigde kon beogen. Verzoeker kon in casu redelijkerwijs vermoeden welke gegevens tegen hem zouden worden aangevoerd, nu hij de eerste maal werd gehoord op het ogenblik dat hij werd betrapd op het schilderen van raamwerk in een café dat werd gerenoveerd en de politie hem bevraagd heeft over zijn inkomsten, de legaliteit van zijn verblijf, zijn eventueel aanwezige familie, zijn gezondheidssituatie en de elementen die zouden kunnen verhinderen dat hij op korte termijn moet terugkeren. Ook de vragen die verzoeker weigerde te beantwoorden hebben duidelijk betrekking op banden met België en op eventuele hinderpalen om terug te keren. Dit zijn pertinente vragen zowel bij het beogen van een terugkeerbesluit zonder vrijwillige vertrektermijn, als bij het beogen van een inreisverbod. Het kwam verzoeker toe ten nuttigen tijde hierop te antwoorden en eventueel bezwaar te uiten.

Verder waar verzoeker wijst op het recht om een advocaat te consulteren, gaat hij wederom voorbij aan het bepaalde hierover in het arrest Boudjlida, dat hij nochtans zelf aanhaalt.

Het Hof stelt:

“64 Met betrekking tot, ten tweede, de vraag of het recht om te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, het recht omvat om tijdens het gehoor te worden bijgestaan door een raadsman, moet worden vastgesteld dat een recht op rechtshulp in artikel 13 van deze richtlijn slechts na de vaststelling van een terugkeerbesluit is voorzien en alleen in het kader van een beroep dat tegen een dergelijk besluit is ingesteld bij de bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd. Ingevolge dat artikel 13, lid 4, moet in bepaalde omstandigheden op verzoek van de betrokkene gratis rechtsbijstand worden verleend.

65 Een illegaal verblijvende derdelander kan zich evenwel altijd op eigen kosten tot een raadsman wenden opdat deze hem bijstaat wanneer hij door de bevoegde nationale autoriteiten wordt gehoord, mits de uitoefening van dit recht het goede verloop van de terugkeerprocedure niet ondermijnt en de doeltreffende tenuitvoerlegging van richtlijn 2008/115 niet in gevaar brengt.

66 In casu blijkt in het hoofdgeding dat Boudjlida tijdens zijn gehoor niet heeft verzocht te worden bijgestaan door een raadsman.”

In casu blijkt evenmin dat verzoeker heeft verzocht om bijstand van een raadsman tijdens zijn eerste gehoor, noch wanneer hij de tweede maal weigerde gehoord te worden.

Verder stipt de Raad aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). De Raad leidt hieruit af dat volgens de uitlegging van het hoorrecht door het Hof van Justitie het cruciaal is dat men effectief wordt gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen moet kunnen opkomen, maar dat de derdelander niet noodzakelijk voor elke beslissing afzonderlijk moet worden gehoord.

Een en ander leidt tot de conclusie dat de gemachtigde in casu wel degelijk het nuttig en effectief horen van verzoeker heeft gegarandeerd, zonder hierbij essentiële garanties te hebben miskend naar unierechtelijke invulling van het hoorrecht. Mocht de nationale invulling van het hoorrecht ruimer zijn dan die die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven blijkens de voormelde arresten, dan nog meent de Raad dat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij belang heeft bij die zeer verregaande procedurele vereisten die hij aan het hoorrecht toekent, omdat hij manifest heeft geweigerd aan het tweede gehoor deel te nemen of eraan mee te werken.

Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden in de motivering van de bestreden beslissingen met de verklaringen van verzoeker in zijn eerste gehoor waar hij wel wou aan meewerken. Zo heeft de gemachtigde rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker dat hij in België is behandeld voor TBC en dat zijn laatste behandeling liep tussen 2017 en juni 2018 en dus met de gezondheidstoestand. Verzoeker verklaarde niet dat hij een gezinsleven in België had, noch maakte hij gewag van een gezinsleven binnen het Schengengrondgebied. Ook hierover heeft de gemachtigde gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Verzoeker werd aangehouden terwijl hij aan het werk was, hij verklaarde enerzijds geen salaris te krijgen maar anderzijds wel tussendoor te werken om wat geld te hebben. Hij kan bij het verzoekschrift ook geen kopie van een arbeidskaart voegen. Ook wat betreft het risico op onderduiken, blijkt deze vaststelling conform de verklaring dat verzoeker heeft gesteld bij vrienden te verblijven waarvan hij het adres niet kent. Verzoeker betwist opnieuw niet dat hij niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren.

De gemachtigde heeft zorgvuldig met de feiten eigen aan de zaak en met de verklaringen die verzoeker heeft willen afleggen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen en de specifieke modaliteiten ervan.

Verzoeker geeft vervolgens een lijst van elementen die hij zou vermeld hebben, was hij conform de regels gehoord geweest. Vooreerst meent de Raad, zoals supra gesteld, dat deze lijst in casu niet dienstig is nu verzoeker manifest heeft geweigerd mee te werken in zijn tweede gehoor en hij ook reeds een eerste maal daadwerkelijk is gehoord. Er blijkt niet dat verzoeker werd belemmerd in dit gehoor bijkomende elementen voor te leggen.

Ten overvloede meent de Raad dat de opgesomde elementen in lijst b. niet redelijkerwijs kunnen geacht worden aanleiding te geven tot andersluidende beslissingen.

Verzoeker meent vooreerst in die lijst b. dat de gemachtigde ten onrechte van oordeel was dat verzoeker zich reeds sedert 2017 in België bevindt. Hij voegt dienaangaande een stuk bij het verzoekschrift en wijst erop dat dit van belang is omdat dit argument herhaaldelijk is opgenomen en heeft aanleiding gegeven tot de conclusie dat hij zijn verblijf niet op wettelijke wijze heeft trachten te regulariseren. Ook al zou uit het eerste gehoor waaraan verzoeker heeft willen meewerken kunnen afgeleid worden dat verzoeker niet ononderbroken op het Belgisch grondgebied is geweest sedert 2017, dan nog blijkt ook uit het stuk dat verzoeker heeft gevoegd bij het verzoekschrift dat een tweede binnenkomst in Schengen reeds gebeurde op 24 mei 2018. Het motief dat verzoeker niet heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren voor het vaststellen van een risico op onderduiken blijft overeind, evenals dat verzoeker geen verblijfsaanvraag, noch een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. De kopie laat overigens ook niet toe te zien wanneer verzoeker na zijn binnenkomst op 12 juli 2017 het Schengengrondgebied heeft verlaten.

Verzoeker meent verder dat hij kon aanvoeren nog verdere medische opvolging nodig te hebben in België, onder meer in 2019. De Raad kan enkel vaststellen dat hij werd gehoord over zijn medische toestand en verzoeker enkel heeft gesteld dat zijn laatste behandeling liep van 2017 tot juni 2018. Verzoeker maakte geen gewag van enige verdere noodzakelijke opvolging, noch blijkt dat hij zou verzocht hebben hieromtrent nog een stuk te mogen aanbrengen. Ook in het tweede gehoor was vraag 6 gericht op het peilen naar de gezondheidstoestand, doch verzoeker weigerde hieraan mee te werken.

Verzoeker zou vervolgens betwisten te werken zonder de nodige vergunning, doch heeft dit in zijn gehoor niet aangehaald en voegt nu evenmin het bewijs dat hij wel over een arbeidskaart zou beschikken. Verzoeker zou regelmatig naar Europa willen reizen, meer bepaald België en Italië, voor sociale en familiale motieven. In zijn eerste gehoor is nochtans gevraagd naar familiale motieven, doch verzoeker heeft hieromtrent niets gezegd. Ook in het tweede gehoor had verzoeker in het kader van de vragen 1 en 7 hieromtrent iets kunnen vermelden, doch hij heeft hieraan niet willen meewerken. Verder zou er geen enkel risico op onderduiken zijn omdat hij bij vrienden verblijft en zijn verblijfsadres had kunnen geven evenals garanties dat hij niet zou onderduiken. Dit betoog druist in tegen de werkelijke verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste gehoor waarin hij weliswaar verklaarde bij vrienden te verblijven, doch geen adres te kennen. Bovendien vermeldt verzoeker uitdrukkelijk dat hij heeft geaccepteerd om teruggestuurd te worden, waardoor hij zou aantonen zich niet te willen onttrekken aan zijn verplichtingen en de beslissingen genomen door de gemachtigde. De Raad ziet in geen geval in hoe dit punt kon aanleiding geven tot het niet nemen van de bestreden beslissingen. Vervolgens meent verzoeker dat het zwart werk dat verzoeker wordt aangewreven niet op afdoende wijze is aangetoond en niet volstaat om verzoeker als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen. Dit had, met verwijzing naar het arrest Z. Zh. van het Hof van Justitie, geen aanleiding mogen geven tot het ontnemen van een vrijwillige vertrektermijn, en dus zou ook geen inreisverbod kunnen opgelegd geweest zijn. De Raad stelt echter vast dat verzoeker eraan voorbijgaat dat het ontbreken van de vrijwillige vertrektermijn alleen is gestoeld op het risico op onderduiken. De gemachtigde heeft deze beslissing niet gesteund op een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Bijgevolg is de verwijzing naar het voormelde arrest van het Hof van Justitie niet dienstig. Waar verzoeker in de aanhef nog aanvoert dat het vermoeden van onschuld zou geschonden zijn, volgt de Raad niet. Dit vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat de gemachtigde na diens onderzoek van het administratief verslag niet op redelijke wijze kon oordelen dat verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste arbeidskaart en mede om die reden een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven.

Tot slot herhaalt verzoeker een aantal procedurele aspecten zoals het verifiëren van het administratief dossier voorafgaandelijk aan het formuleren van zijn opmerkingen, dat hij wenste bijgestaan te worden door een advocaat en dat hij wenste dat hem duidelijke vragen werden gesteld en hem werd duidelijk gemaakt welke beslissingen zouden genomen worden, zodat hij zijn situatie had kunnen in detail uiteenzetten en bijkomende stukken had kunnen voorleggen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker gehoord werd, eenmaal op 11 december 2018 en een tweede poging op 12 december 2018, dat hij geen gewag heeft gemaakt van de wens zijn dossier te kunnen inkijken of van de wens een advocaat te consulteren, noch van de bedoeling bijkomende elementen aan te brengen en dat hij weigerde mee te werken aan dat laatste gehoor. Het is dan ook ongepast achteraf te stellen dat het gehoor procedureel niet volgens het boekje zou verlopen zijn en hij nog een hele lijst aan elementen zou opgeworpen hebben, indien hij zou gehoord geweest zijn.

De Raad neemt dan ook niet aan dat in casu sprake is van een schending van recht op een eerlijke procedure, van de rechten van verdediging, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het adagium audi alteram partem, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de artikelen 74/11, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat voor zover de nationale invulling van het hoorrecht ruimer zou zijn dan die die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven blijkt de voormelde arresten, hij van oordeel is dat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij belang heeft bij die zeer verregaande procedurele vereisten die hij aan het hoorrecht toekent, omdat hij manifest heeft geweigerd aan het tweede gehoor deel te nemen of eraan mee te werken. Hij heeft evenmin elementen aangehaald die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Hij haalt immers elementen aan die hij in zijn gehoren had kunnen ontwikkelen maar dit heeft nagelaten of hij haalt elementen aan die ingaan tegen zijn verklaringen tijdens zijn eerste gehoor.

Verder is de Raad van oordeel dat de gemachtigde wel degelijk heeft getracht op zorgvuldige wijze alle nuttige elementen te verzamelen om met kennis van zaken de bestreden beslissingen te treffen en dat hij in een adequate motivering heeft voorzien door op voldoende wijze met de concrete elementen rekening te houden in het licht van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht in het licht van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde onderdeel van zijn enig middel luidt als volgt:

“Troisième branche

L'interdiction d'entrée étant notamment fondée sur l'ordre de quitter le territoire et l'absence de délai, les illégalités qui affectent ceux-ci affectent également la légalité de l'interdiction d'entrée.

L'annulation de l'ordre de quitter le territoire, de même que sa disparition de l'ordonnement juridique, rendraient l'interdiction d'entrée caduque et donc non valablement motivée et illégale.”

In het derde onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten ook de wettigheid van het inreisverbod aantast en dat de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, ook het inreisverbod kaduuk maakt. Echter, uit het voorgaande blijkt dat de overige onderdelen geen aanleiding gaven tot het vaststellen van de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat ook niet kan aangenomen worden dat hieruit volgt dat ook het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES